

[Hans Nielsen.]

som sikkert har vundet Tilslutning langt uden for det Parti og de Kredse, hvortil jeg hører. Hovedindholdet af Statsministerens Udtalelser var dette, at vi uanfægtet fortsætter vor liberale Militærpolitik i Sønderjylland, at den Grænse, vi fik ved Afstemningen i 1920, vil vi søge at værne, og at Regeringen gerne medvirker til et yderligere kulturelt og økonomisk Samarbejde mellem de nordiske Lande.

Den svenske Udenrigsminister Sandler har for et Par Dage siden i en Tale i Göteborg sluttet sig til Statsminister Staunings Udtalelse: at den nuværende Grænse er de nordiske Landes Grænse mod Syd. Han har fremhævet, at Grænsespørgsmaalet er løst ved Folkeafstemningen med Retfærdighed og Hensynsfuldhed, og videre har han fundet det naturligt, at de nordiske Lande i vanskelige Tider holder nært sammen, og at det økonomiske og kulturelle Samarbejde udvikles. Andre Røster baade i Sverige og Norge har givet Udtryk for den samme Opfattelse, og jeg tror, at disse Røster er blevet hørt med Glæde i saa at sige alle Kredse herhjemme.

Paa samme Tid skal jeg villigt indrømme, at konservative Blade i Norge, som det er fremhævet fra anden Side, har en noget anden Indstilling. Jeg skal ikke granske efter Aarsagerne hertil, men jeg vil dog gerne ved denne Lejlighed sige, at Venstre, Radikale og Socialdemokrater, det vil altsaa sige den danske Landmand og den danske Arbejder, i 1924 gjorde deres yderste for at udjævne en truende Strid mellem Norge og Danmark, og det er ikke vor Skyld, at denne Strid udviklede sig, som den gjorde.

Den højtærede Statsminister udtalte vedrørende Grænsespørgsmaalet, at vi vil søge at værgе den nuværende Grænse med de Midler, vi raader over. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sprang op og erklærede fornærmet, at dette var ikke socialdemokratisk Politik, det var konservativ Politik. Senere har andre konservative Talere ligeledes røbet Irritation over saadanne Udtalelser.

Jeg undrer mig ikke over det. I mere end 50 Aar har Højre og Konservative uden Hensyn til Navnet taget Patent paa Fædrelandsfølelsen her i Landet. I de nu afdøde konservative Klubber festede man i forrige Aarhundrede og drak Skaaler for Fædrelandet, medens man haanede Venstre og Bønderne som et fædrelandsløst Parti; og nu har man i Aar og Dag haanet os paa samme Maade, fordi vi har sluttet op bag de Bestræbelser, som under Folkeforbundets

Ledelse udfoldes for at indskrænke Rustningerne og skabe Fred mellem Folkene. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kalder disse Bestræbelser for taabelige. Ærede Tilhørere, det er alt, hvad det ærede Medlem har faaet ud af Verdenskrigens Millioner af dræbte og lemlæstede, Ødelæggelsen af de uhyre Værdier og den Jammer og Elendighed, Krigen bragte over Menneskene! Nej, taabeligt vilde det være, om vi opgav Kravet om Nedrustning og nationale Stridigheders Afgørelse ved Voldgift.

Men her er vi ved Forskellen mellem de Konservative og de to Regeringspartier, ja, vel ogsaa til syvende og sidst ved Forskellen mellem de Konservative og Venstre, thi det, de Konservative har ønsket gennem de sidste 60 Aar, er at gøre Danmark til en Militærstat, der kunde spille en krigerisk Rolle. Derfor tilegnede man sig Officererne i Hær og Flaade og misbrugte dem i den konservative Politiks Tjeneste. Christen Berg var tilvisse ikke nogen Forsvarsnihilist, men han var en Modstander af militaristiske Eventyr. Han vilde forsvare Landet, men dette interesserede ikke Højre. Man gennemhaanede ham, fordi han talte om „Dannevirke i Brystet“, og de mange Millioner, han tilbød til Søbefæstningen, afviste man foragteligt fra Højres Side, thi man vilde have København landbefæstet og en Hær, der kunde bruges til Angreb og Krig.

Man sang Smædeviser — jeg har engang citeret en her; og jeg vil gerne citere to Linier af den, for de ærede Medlemmer har godt af at erindre, hvorledes de Konservative har optraadt. Man havde talt om „Dannevirke i Brystet“, og i Smædevisen hed det: „Kommer Tysken, ræd han bliver, naarenstier at han ser, at vi har et levende Dannevirke i Brysterne“.

Og gennem alle Aarene op til 1929, da Christmas Møller styrtede Madsen-Mygdal paa Militærspørgsmaalet, er Højre blevet sig selv ligt paa alle Omraader. Et Par Gange har Partiet haft Held med sig. I 1903 tabte J. C. Christensen sin Tro, og i 1908 opdagede Neergaard, at Københavns Landbefæstning burde udvides med nogle fremskudte Forter. Begge de nævnte Politikere fik selvfølgelig kun Haan og Spot for deres Villighed; thi for Det konservative Parti gjaldt det først og fremmest om, at Forsvarsspørgsmaalet vedblev at være et politisk Stridsspørgsmaal, saa de Konservative kunde slaa sig for Brystet og sige: Vi er de eneste rigtige Fædrelandsvenner; Hæren og Flaaden er vore trofaste Partifæller,